

BRUCE COVILLE
BÉKÁT
A BÉKÁNAK

ΠΕΜ ΜΙΝΔΙΓ ΙΓΑΖ,
ΑΜΙΤ Α ΤΥΚΟΡ ΜΥΤΑΤ

VARÁZSBOLT SOROZAT

A legnagyobb klasszikus bestseller

ILLUSZTRÁLTA: ΠΕΙΛ CHAPMAN

BRUCE COVILLE

BÉKÁT
A ΒÉΚΑΠΑΚ

ΠΕΜ ΜΙΠΔΙΓ ΙΓΑΖ, ΑΜΙΤ Α ΤΥΚÖR ΜΥΤΑΤ

Varázsbolt sorozat

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2010

TARTALOM

1. Kislány csúnya csomagolásban	7
2. Békaszépség	21
3. Beszédgyakorlatok	33
4. Az első csók	45
5. A szépségszalón	59
6. Skippy ugrálni kezd	71
7. A tartozás	83
8. A halhatatlan förmedvények	93
9. Csókkísérlet	105
10. Durr-durr, és kész!	115
11. Hová tűnt Brandon?	131
12. Az ékszertolvaj	143
13. Jennifer Murdley megkísértése	153
Epilógus	167

1. KISLÁNY CSÚNYA CSOMAGOLÁSBAN

Talán meg sem történik az egész...

Talán meg sem történik az egész, ha Jennifer Murdley nem kényszerül arra, hogy a bátyja alsónadrágjában menjen iskolába.

De aznap, október 13-án, apja épp akkor csorgatott folyékony mosószert egy nagy halom szennyesre, amikor ő belépett a fürdőszobába. És benne volt minden egyes bugyija.

– Apa! – sikította. – Várj!

Ám elkésett. A kádba ömlött a víz, a bugyik vizesen habzottak, és a leghalványabb esély sem mutatkozott rá, hogy akármelyik is megszáradjon, mire indulnia kell.

– Semmi baj! – nyugtatta meg az édesapja, kezében egy rakás szépen összehajtogatott alsónadrággal. – Felvehetsz egyet ezekből.

– Viccelsz? Ezek Skippy gatyái!

Amit Jennifer ezek után még apjának mondott, bizony nélkülözötte a kellő tiszteletet. De bárhogy is méltatlankodott, iskolába *kell*t mennie, tehát *kénytelen volt* felvenni valamit. Még akkor is, ha az a valami történetesen a bátyja alsója.

Bár ígéretet tett Skippynek, hogy titokban tartja a dolgot, egyvalakinek mégis elárulta a kínos igazságot, mégpedig a legjobb barátnőjének, Ellennek.

Ellen érthető módon viccesnek találta a helyzetet.

Úgyhogy elmesélte Annette-nek.

Annette elmesélte Mayának.

Maya elmesélte Sharrának.

Sharra pedig, ahogy számítani lehetett rá, elmesélte az egész világnak.

A szünetre már minden ötödikes fiú tudta Jennifer titkát. Meg is kergették az iskolaudvaron, azt skandalva, hogy:

„Jenni-fer az is-ko-lá-ban,
báty-ja al-só-ga-tyá-já-ban.”

Sharra és barátnői pedig körbeállták, és vihogva mutogattak rá.

Mintha mindez nem lett volna elég, Jennifer a következő szünetben összefutott a bátyjával a folyosón, és Skippy oda-sziszegte neki:

– *Meghalsz, te ütődött!*

A nap újabb mélypontját jelentette, amikor Jennifer tanárnője, Mrs. Hopwell fogalmazást adott fel házi feladatnak, „Kedvenc háziállatom” címmel.

Jennifernek négy ok miatt sem tetszett a feladat.

Először is, még az előző házit sem fejezte be. Lakóvárosa, Smokey Hollow egyetlen idegenforgalmi érdekességéről, az Applegate Néprajzi Múzeumról kellett fogalmazást írnia. Éppen aznap délután készült elmenni a múzeumba, hogy keressen valami ötletet, amiről írhat.

Másodszor, ez az új téma egyszerűen nem érdekelte. Nem azért, mert nem szeretett fogalmazást írni. Jennifer imádott írni; egyszerűen csak utálta az idejét olyasmire pazarolni, ami nem belülről fakad.

Harmadszor, még csak nem is volt háziállata. Többek között ezért is hagyta ennyire hidegen a téma.

Negyedszer (s ez volt a legfájdalmasabb), a téma hallatán Sharra jól hallhatóan így suttogott:

– Fogadok, hogy Jennifernek van egy lova. Különben miért hordana zokénadrágot?

Amire Jimmy Cortez egyszerűen nem bírta kihagyni a poént:

– Jennifernek nem lova van, hanem pont *úgy néz ki*, mint egy ló.

Jennifer nem sírt, uralkodott magán. Már megszokta a külsejére vonatkozó beszólásokat.

BÉKÁT A BÉKÁNAK

Csak arról van szó, hogy csúnya a csomagolásom, mondta magának jó napokon. Olyan hétköznapi, hogy senki észre sem vesz. De rossz napokon, mint ma is, biztos volt benne, hogy mindenki észreveszi pufók arcát, apró szemét és krumpliorrát, ami miatt annyira utálta a külsejét.

Alig várta, hogy vége legyen az iskolának, és mehessen a múzeumba – bár most egy olyan fogalmazás miatt kellett odamennie, amit már be kellett volna adnia. Nem is ment olyan szívesen, mint máskor. A múzeum még így is a kedvenc helyei közé tartozott. Szerette a mindig megújuló népművészeti kiállításokat, a kézzel készített seprűket, de legjobban a könyveket, amelyek között volt mindenféle. Egyik a helyi legendákat mesélte el, másik a világ mondáit mutatta be. A múzeumnak hatalmas alfababa-gyűjteménye is volt. Ezeknek a babáknak a hagyománya még az első amerikai telepesekig nyúlik vissza, amikor olyan hétköznapi anyagokból készítették a babákat, amelyek éppen kéznél voltak a házban. A baba arcát az almába faragták, majd kiszárították. Mivel mindegyik alma máshogy szárad, nincs két egyforma arcú baba.

De ami még ennél is fontosabb: a múzeumban Jennifer olyan biztonságban érezte magát, amilyenben máshol csak ritkán, mintha ez a hely távol esett volna a napi gondoktól és félelmektől.

Márpedig aznap délután biztonságban akarta érezni magát. Mikor az utolsó óráról is kicsengettek, sikerült gyorsan

kiosonnia, és elkerülnie a további csúfolódást. Hét saroknyira volt a múzeum; Jennifer az egész utat végigfutotta. Várt egy kicsit, hogy visszanyerje a lélegzetét, majd kinyitotta az ajtót, és belépett.

Miután az előcsarnok tükreán túljutott (Jennifer *gyűlölte* a tükröket), könnyű volt elfeledkezni a külvilágról a gyönyörű régi házban, melyet az Applegate család hagyományozott Smokey Hollow lakóira.

A múzeumot még mindig Miss Applegate, a család utolsó élő tagja igazgatta. Jennifer mindig sajnálta kicsit az idős hölgyet. Kidülledő szemével és tömzsi természetével kivételesen csúnya nő volt. Egy kicsit mégis megnyugtatóan hatott rá. Hiszen amikor ránézett, Jennifer mindig elmondhatta magának: *„Én legalább nem vagyok ennyire csúnya.”*

Csak sajnós a szíve mélyén úgy érezte, ő is pontosan olyan csúf.

– Szervusz, aranyom – üdvözölte Miss Applegate, és rámosolygott. Jennifer visszamosolygott. Az elmúlt évben majdhogynem baráti kapcsolata alakult ki Miss Applegate-tel.

Amikor Miss Applegate szólt neki, hogy zár a múzeum, Jennifer döbbenetben látta, még egyáltalán nem olvasott eleget ahhoz, hogy meg tudja írni a fogalmazását. Sajnos anynyira érdekesek voltak a könyvek, hogy mindig magukkal ragadták, és olyasmit is elolvasott, ami nem tartozott a témához.

– Semmi baj, aranyom – nyugtatta meg Miss Applegate.
– Amúgy is bejövök szombat délelőtt, van egy kis munkám.
Akkor befejezheted.

Mivel szombaton zárva tartott a múzeum, ez nagy kiváltság volt.

– Köszönöm! – örült meg Jennifer az ajánlatnak, és elpakolta a ceruzáit meg a jegyzeteit a hátizsákjába.

Jennifer olyan jól érezte magát a múzeumban, hogy az alsónemű-problémáról szinte el is feledkezett – egészen addig, amíg a Tölgyfa utca és a Fő utca sarkára nem ért, ahol Sharra lógott néhány barátnőjével.

– Hé, ott a gatyás csaj! – kiáltotta egyikük.

– Jaj, fogd már be! – sóhajtotta Jennifer, akinek aznapra már éppen elege volt a csúfolódásból. – *Rajtam* legalább van alsónemű!

– Fogadok, hogy nincs! – kiáltotta Sharra. – Fogadok, hogy hazudik! Nézzük meg!

Rögtön négy lány vetette magát Jennifer után. Ő sarkon fordult, és teljes erejéből rohanni kezdett. Hallotta, ahogy Sharra biztatja a barátnőit: – Kapjátok el! Neki természetesen méltóságán aluli volt, hogy fusson. Majd megvárja, míg a többiek elkapják Jennifert, ő meg addig kitalál valamit, hogy mit is tegyenek vele.

El kell tűnnöm innen, gondolta Jennifer kétségbeesetten, és éles kanyart véve befordult a Bükk utcába. Az utca közepén berohant egy autóbehajtón. A ház mögött elkanyarodott,

KISLÁNY CSÚNYA CSOMAGOLÁSBAN

és keresztülrohant néhány hátsó kerten, elvágatott egy másik ház mögött, majd két kőrisha között befordult egy utcába. Amikor levegő után kapkodva megállt, rájött, hogy még soha nem járt itt. Ettől kicsit ideges lett, mert azt hitte, minden utcát ismer Smokey Hollowban.

Hallgatózott egy kicsit, üldözi-e még Sharra bandája.

Csend volt.

Ettől megkönnyebbült.

Jennifer még mindig hangosan dobogó szívvel tovább sétált. Már az utca felénél járt, amikor észrevette a kis üzletet. A kirakatban régimódi felirat állt:

ELIVES VARÁZSKELLÉKEK S. H. ELIVES, TUL.

Jennifer megborzongott. Olyan érzése volt, hogy hamarosan valami furcsa fog történni. Valami különleges. Talán valami olyasmi, amiről írhat majd. Nem Mrs. Hopwellnek, hanem saját magának, egyszerűen csak azért, mert kedve támad hozzá – márpedig az ilyesmit érdemes igazán megírni.

Körülnézett. Az utca elhagyatottnak látszott. Pillanatnyi habozás után belépett a boltba.

Csodálatos volt: lenyűgöző ördöglakat-kollekciók, cilinderek, nagyalakú kártyák és mindenféle mágikus kellékek

lógtek a falakon, vagy heverték a polcokon és a zsúfolt vitrinekben.

Jennifer odébb tolt néhány lelógó, ékszerként csillogó se-lyemsálat, és végigfuttatta ujjait egy sötét fadobozon, amelynek a tetejébe mély sárkánymintát véstek. Éppen megfordult volna, hogy a mellette lévő, jóval nagyobb dobozt is szemügyre vegye – ami nyilvánvalóan a nézők kettéfűrészeléséhez készült –, amikor észrevette az egyik fal mentén sorakozó ketrecek.

A legtöbb ketrechen galambok és nyulak voltak – ezeket húzzák ki a kalapból, gondolta. Néhányban azonban sokkal érdekesebb állatok tanyáztak: gyíkok, kígyók, békák, denevérek. A ketrecek mögött volt még egy állat, egy kitömött bagoly, amely a helyiség hátsó részében a hatalmas, régimódi pénztárgépen ült.

Esetleg vehetnék egy állatot a fogalmazásomhoz, gondolta Jennifer, és megpróbálta elképzelni, mit szólna az édesanyja, ha egy denevérral állítana haza.

Elindult a pénztárgép felé, hátha talál mellette csengőt, amivel az eladót hívhatja. Amint lépett egyet, a bagoly elfordította a fejét, és egyenesen őrá nézett. Halkan, hátborzongatóan huhogott, majd pislantott egyet, és visszatért eredeti mozdulatlanságához. Olyan tökéletes pontossággal vette fel korábbi testhelyzetét, hogy Jennifer még mindig nem tudta eldönteni, élő madár-e, vagy csak valamilyen ügyes szerkezet.

KISLÁNY CSÚNYA CSOMAGOLÁSBAN

– Hallgass, Uvila! – reccsent rá egy türelmetlen hang a bolt hátsó részéből. – Tudom, hogy itt van.

Néhány másodperc múlva idős férfi csoszogott ki a pult mögötti ajtóban lógó gyöngyfüggöny mögül. Ahogy átlépett a függöny zsinórainak között, és a gyöngyfűzerek kifelé libbentek, Jennifert óceáni szellő csapta meg, amit furcsának talált, hiszen az óceán több száz kilométerre volt onnan. De rögtön el is feledkezett az óceánról, annyira érdekesnek tűnt az öregember: rengeteg ránca a néprajzi múzeum almababáira emlékeztette. A boltos egészen közel lépett hozzá, alaposan végigmérte, majd így szólt:

– Igen?

Jennifer rájött, hogy jól megbámulta az öregurat. Elpirult kicsit, ahogy válaszolt:

– Szeretnék venni egy állatot.

– Melyiket?

– Még nem döntöttem el. Ő igazi? – kérdezte a mozdulatlan bagolyra pillantva.

A bagoly megrázta a szárnyait, és rikoltott egyet. Az idős férfi összevonta a szemöldökét.

– Uvila nagyon is igazi, de nem eladó.

Jennifer sóhajtott. Jó lett volna egy bagoly. Másrészt viszont nehéz lett volna gondoskodni róla. Inkább valami egyszerűbbet kellene választania.

– És a békák? – kérdezte.

Az öregember megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy ezeket meg tudnád venni. Száz dollárba kerülnek. Darabonként.

Erre már Jennifer rikoltott fel.

– Száz dollárba?

– Pontosan annyit mondtam – válaszolta a boltos. A hangja neheztelésről árulkodott.

– De hát csak békák!

– Nagyon jól tudom, hogy békák. Viszont nem hívnám őket „csak” békáknak. Megsértődhetnek. Az áruk pedig annyi, amennyit mondtam.

– Nem adok száz dollárt egy közönséges békáért!

– Nem is várom el tőled. Még ha akarnád, sem adnék el neked belőlük. Szigorúan csak mágusoknak valók, és nem hiszem, hogy megfelelne a feltételnek. – Fejét félrebillentve elhallgatott, mintha figyelne valamit. Egy pillanat múlva így szólt: – De van egy békám, egyetlenegy, amit kicsit olcsóbban oda tudok adni.

– Mennyiért? – kérdezte Jennifer gyanakodva.

– Hetvenötért.

– Dollárért?

– Centért.

Jennifer elfintorodott.

– Mi a hibája?

– *Neki* semmi hibája sincs. Egyszerűen csak nem felel meg nekem. Téged viszont nagyon jól el fog... ööö... szórakoztatni. Még az is kiderülhet, hogy tökéletesen összeilletek.

KISLÁNY CSÚNYA CSOMAGOLÁSBAN

Volt valami az öregember hangjában, ami megütötte Jennifer fülét. Mintha gúnyolódna rajta. Az arcán azonban a nevetés leghalványabb nyomát sem látta.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte. – Miért illene hozzám tökéletesen?

A boltos vállat vont.

– Ebbe a boltba senki sem jön be véletlenül – válaszolta, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna.

Jennifer habozott. Az öregember – feltehetőleg Mr. Elives – nyilván nem volt teljesen beszámítható. De lehet, hogy éppen ez a béka kell a fogalmazásához. Még mindig elpaszsolhatja valakinek, miután megírta.

– Rendben – határozott. – Megveszem.

– Nem akarsz először megnézni?

– Miért? A béka az béka, nem?

Erre már elmosolyodott az öregúr.

– Ezért nem adnám el neked a többi. – Majd egyenesen a szemébe nézett, és így szólt: – Maradj itt, mindjárt jövök.

Megfordult, és visszacsoszogott a gyöngyfűggöny mögé. Jennifer mozdulni próbált, de a lábai mintha a földhöz ragadtak volna. Már éppen segítségért akart kiáltani, mikor a boltos visszaért. Ráncos kezében kis ketrecet hozott. Hatalmas béka pislogott benne.

Mr. Elives a pultra tette a békát.

– Ez Buffó.

Jennifer most már újra meg tudta mozdítani a lábát.

BÉKÁT A BÉKÁNAK

– Buffó?

Mr. Elives kezdett dühbe gurulni.

– Igen, Buffó. Kéred, vagy nem?

Volt valami az öregember hangjában, amiből Jennifer úgy érezte, ha jót akar magának, elviszi a békát. Előkotorta a hátizsákjából a pénztárcáját, kivett három huszonöt centest, és odaadta az öregnek.

– Nagyszerű – vette át a pénzt Mr. Elives. Beütötte az összeget ősrégi pénztárgépébe, és elővett egy kartondobozt a pult alól. Kivette Buffót a ketrecéből, átrakta a dobozba, majd ráhajtotta a tetejét. A doboz tetejére és oldalaira már korábban szellőzőlyukakat fúrtak.

Jennifer azt várta, hogy a boltos átadja neki a dobozt. Ehelyett egy gondosan összehajtogatott papírt kapott. Jennifer

KISLÁNY CSÚNYA CSOMAGOLÁSBAN

habozva nyúlt érte. Az öregember nem engedte ki a papírt a kezéből: egyenesen Jennifer szemébe nézett. A lány szerette volna elfordítani a tekintetét, de a szemgolyói nem engedelmeskedtek.

– Gondosan olvasd el ezt a papírt! – mondta halk, de határozott hangon Mr. Elives. – Figyelj rá nagyon, mit olvasol. És jól vigyázz erre a békára! Különben velem gyűlik meg a bajod.

Jennifer tágra nyílt szemmel bólintott.

– Nagyszerű – engedte el a papírt Mr. Elives, majd átnyújtotta a dobozt is. – Az oldalajtón menj ki, úgy hamarabb ha-zaérsz.

Jennifer megragadta a dobozt, és kivágtatott az oldalajtón. Meglepetésére a Fő utcán találta magát.

Egy percig azon tűnődött, nem csak álmolta-e az egészet. Aztán rájött, hogy még mindig nála van a doboz és a papír. Tehát nem álmolta.

– Mi folyik itt? – kérdezte hangosan.

– Azt én is szeretném tudni, kislány – vartyogta egy reszelős hang a dobozból.

2. BÉKASZÉPSÉG

Jennifer pislogott egyet, és a dobozra bámult. Lehetetlen, hogy a hang bentől jöjjön. De hiába nézett körül, senkit sem látott.

– Ki szólt hozzám? – kérdezte félénken.

– Én! – felelt a hang, megint csak a dobozból.

Jennifer becsukta a szemét, és megpróbált elszámolni tízig. Még be sem fejezte, amikor a hang ráordított.

– Hahó! Nem hallottál?

– Hallottalak! – kiáltott vissza Jennifer. – Hol vagy?

– Itt, melletted! A dobozban!

Jennifer vett egy mély levegőt, aztán szeméhez emelte a dobozt, és belesett az egyik szellőzőnyíláson. A tetőre fűrt

lyukakon keresztül beszűrődő fényben látta, ahogy a béka visszanéz rá.

– Helló! – vartyogta, és jobb mellső lábát felemelve intett neki.

Jennifer leengedte a dobozt az arcától, és összeszorította a szemét. Majd újra benézett a nyíláson.

– Akkor most hajlandó vagy szólni hozzám vagy nem? – kérdezte a béka.

Jennifer ledobta a dobozt, és elfutott. Aztán a saroknál mégis megállt. *Mitől félsz, Murdley?* – kérdezte magától. – *Egy beszélő béka tényleg fura, de akkor is csak egy béka. Nem fog bántani. Egyébként is különleges állatot akartál. Ennél különlegesebbet aztán nehéz lenne találni.*

Visszafordult. A doboz ott hevert a járdán, ahová ledobta. Megpróbált úgy sétálni vissza, mintha mi sem történt volna. Lehajolt érte.

– Hozzám beszéltél? – suttogta.

– Pontosan hozzád – felelte a béka. – És meg kell mondanom, nem nagyon tetszik, ahogy elfutottál. Az ilyesmivel nem viszed előre a társalgást. Ami pedig azt illeti, hogy *ledobtál* – csak remélheted, hogy tudod ki nem értesül *erről* a butaságról!

– Bocsánat! – mentegetőzött Jennifer. – Megijedtem.

A béka nem úgy nézett ki, mint akit meggyőztek.

– Komolyan – ismételte Jennifer. – Egyszerűen csak meg-rémültem.

BÉKASZÉPSÉG

– Na jó, most az egyszer még szemet hunyhatok – morogta a béka. – De még egyszer ne forduljon elő!

– Nem fog! – ígérte Jennifer őszintén. Idegesen körülnézett, majd a hóna alá vette a dobozt, és elindult hazafelé.

– Hová megyünk? – kérdezte a béka.

– Haza.

– Remek. Ez a doboz elég kényelmetlen. Remélem, már előkészítettel nekem valami jó kis helyet.

– Hát nem éppen – mondta Jennifer zavartan. – Nem számítottam rá, hogy jössz.

A béka nagyot sóhajtott.

– De biztos vagyok benne, hogy összehozunk majd valamit – tette hozzá gyorsan Jennifer.

– Hát azt nagyon remélem – felelte a béka.

Jennifer csendben nyitott be a házba. Először is, el akarta készíteni a béka helyét a szobájában. Másodszor pedig, nem akart hamarabb találkozni Skippyvel, mint ahogy feltétlen szükséges.

Hallotta, hogy apja a garázsban a zongora billentyűit ütögeti, amit épp restaurál.

A ház többi részében csend uralkodott.

Felvitte a békát a szobájába, és kiengedte a dobozból. Jól megtermett példány volt, majdnem akkora, mint a tenyere. Érdes bőre mintha nem a szokásos szürkésbarna színben,

hanem az érett fa különféle árnyalataiban pompázott volna. Csillogó, tiszta szemmel és erős lábbal büszkélkedhetett. Mindent összevéve kiváló békaalkatnak tűnt. Jennifer meg is mondta ezt neki.

– Nagyon köszönöm – válaszolta a béka. – Örülök, hogy van szemed a buffói szépséghez.

– Mihez?

– A békaszépséghez.

Jennifernek torkán akadt a szó. Eddig nem igazán merült fel benne, hogy a béka és a szépség kifejezéseket összefüggésbe lehetne hozni egymással.

– Milyen ketrecet szeretnél? – kérdezte, hogy témát váltson.

– Ketrecet? – brekkentett Buffó. Szemei kigúvadtak, mint-ha valaki összenyomta volna a testét. – *Ketrecet?* Hát mi ez itt? Ház vagy börtön?

– De hát miért? – hőkölt vissza Jennifer a felháborodását látva. – A varázsboltban ketrecben laktál!

Buffó odaugrándozott hozzá az asztalon keresztül, egyik ujjával (vagy *lábujjával?* – tűnődött Jennifer) feléje bökött, és megrázta az orra alatt.

– Az csak ideiglenes megoldás volt! – jelentette ki harciasan. – Ha azt akarod, hogy jól kijöjjünk egymással, jobb lesz, ha most rögtön megérted, nem vagyok házikedvenc! Pillanatnyilag vendég vagyok. Esetleg barát. Mindenképpen felelősséggel tartozol értem, mert elhoztál az üzletből.

De semmiképpen nem vagyok, soha nem voltam, és ha rajtam múlik, soha nem is leszek *házikedvenc!* – Erre a szóra megrázkódott, mintha rossz íz maradt volna a szájában.

– De... – kezdte volna Jennifer.

– Ezenkívül – szakította félbe a béka – az üzletbeli helyemet nem tekintetem ketrecnek. Az a lakosztályom volt. Igaz, hogy aprócska, de egyedül laktam benne. Minden attól függ, hogyan nézzük a dolgokat. És az itteni otthonomra sem fogunk ketrecként tekinteni. Rám pedig nem fogunk házikedvencként tekinteni! Világos?

– Teljesen – felelte Jennifer, és felmerült benne a kérdés, tényleg olyan vicces lesz-e egy beszélő békával együtt élni.

– Rendben. Akkor próbáljuk meg újra! Egy kényelmes terrárium kitűnően megfelelné. Lehetőleg tágasat szeretnék – elég hosszú ideig kellett szoronganom. Egy kényelmes fotelnek is nagyon örülnék. Nincs véletlenül egy nekem való?

Jennifernek eszébe jutottak a szekrénye mélyére száműzött bababútorok. Apa „nagy tévés jelenete” óta vannak ott, amit csak ezen a néven emleget a család, bár inkább volt dühroham.

A jelenet valójában nem teljesen Mr. Murdley hibájából robbant ki. Egy vasárnap reggel, mikor a nappaliba lépett, látta, hogy Jennifer a tévét bámulja, és a szeméből patakzanak a könnyek. Kíváncsian fordult a tévé felé, hogy vajon mi

hatotta meg ennyire a lányát, s azt látta, hogy éppen egy valószerűtlenül szép divatbabát reklámoznak.

– Egyszerűen bekattantam – magyarázta később. – Kiborított, hogy Jennifer azt látja a tévében, csak a szépségnek van értéke. Sokkal jobban szeretem őt annál, mint hogy ebben a hitben hagyjam.

Így történhetett, hogy dühösen felordított, és belevágta a kávéscsészéjét a képernyőbe.

Másnap reggel Mr. Murdley a kezében hepehupás, majdnem teljesen gömbölyű, barna kődarabbal jelent meg Jennifer ajtajában.

– Mi az? – kérdezte Jennifer.

– Egy geóda – felelte az apja, és megfordította a követ, hogy a lánya lássa benne a gyönyörű kristályokat. Hosszasan beszélgettek a külső megjelenésről. Délután pedig a hátsó udvaron eltemettek egy Barbie babát, és „A szépség áldozata” felirattal sírkövet állítottak neki.

Jennifer körülbelül ekkor pakolta el valamennyi bababútorát is.

A szépség utáni teljesíthetetlen vágyát sajnos már nem lehetett ilyen egyszerűen elhessegetni.

– Hallottad, amit mondtam? – kérdezte Buffó, félbeszakítva a gondolatait.

– Igen, van egy fotelem, ami jó lenne neked – válaszolta Jennifer. – És azt hiszem, van egy negyvenliteres üvegtartály

a pincében, amiből terráriumot lehetne csinálni. Mit szólsz hozzá?

– Elég szűkös. De ha nincs jobb, ez is megteszi.

– Várj egy kicsit! Mindjárt megkérdezem, hogy használhatom-e.

Jennifer tudta, hogy édesanyja legalább még egy óráig nem jön haza az ügyvédi irodából. Ez most jól jött, apját ugyanis kevésbé zavarta a kosz és a rendetlenség. Így valószínűbb, hogy megengedi a terráriumkészítést.

Még mindig a garázsban volt, a feje ki sem látszott a zongora hátuljából. A legkisebb Murdley, Brandon a zongora mellett guggolt, és egy bogárral játszott. Amikor meglátta Jennifert, felállt, és átölelte a lábát.

– Nemsokára négyéves leszek – közölte, mint az elmúlt héten minden egyes alkalommal, amikor találkoztak.

– Tudom, Bran – válaszolta a nővére, és felborzolta a kislány szőke haját. A fél karját adta volna, hogy neki is ilyen haja legyen, ne olyan szeszínű, vékony szálú, mint a sajátja.

Várt egy pillanatig, majd kopogott a zongora oldalán.

– Tessék? – jött egy tompa hang a zongora belsejéből.

– Én vagyok az, apa. Meg akarom kérdezni, használhatom-e azt a régi akváriumot, ami a pincében van.

– Mire kell? – kérdezte Mr. Murdley anélkül, hogy a fejét kihúzta volna a hangszerből.

– Terráriumot akarok csinálni belőle.

BÉKÁT A BÉKÁNAK

– Persze, nyugodtan – felelte Mr. Murdley. – Brandon, légy szíves add ide a kis Phillips csavarhúzó!

Brandon elengedte Jennifer lábát, és a szerszámosládában kezdett kotorászni. Egy pillanat alatt megtalálta, amit az apja kért, és odaadta kinyújtott kezébe.

– Kösz, pajtikám – mondta Mr. Murdley.

– Nincs mit – felelte Brandon, és visszafordult a bogárhoz, amivel Jennifer érkezésekor játszott.

– Nehogy megedd, Brandon! – figyelmeztette Jennifer.

– Már nem eszek bogarat – felelte a kisfiú határozottan, majd felvette az ízeltlábút, és az ujján egyensúlyozott vele.

Remélve, hogy Brandon tényleg így megváltozott, Jennifer elindult a pincébe. Egy halom üres doboz mögött megtalálta az akváriumot. Felcipelte, majd kimosta a mosdókagylóban, óvatosan, nehogy megrepedjen az üveg, vagy a kagylón megkarcolódjon a zománc. Mire befejezte, csuromvíz volt az inge.

– Hol voltál eddig? – kérdezte Buffó, amikor Jennifer visszaért a szobába. – Már kezdtem azt hinni, hogy elszöktél, engem meg itt hagytál.

– Még megtehetem, ha nem leszel egy kicsit kedvesebb – vágott vissza Jennifer. – Nyakig vizes lettem, mire megpuoltam neked ezt a vacak akváriumot. Néha tényleg olyan vagy, mint Sharra.

Buffó visszafogta magát.

BÉKASZÉPSÉG

– Ki az a Sharra?

– Egy beképzelt majom, akivel egy osztályba járok. Anynyira el van telve magával, hogy azt hiszi, még az izzadsága is olyan, mint a parfüm.

– Én egyáltalán nem izzadok – közölte Buffó önelégülten.

Jennifer úgy döntött, nem firtatja a dolgot, inkább megkérdezte:

– Mit szeretnél, milyen legyen a terráriumod?

Buffó szája széles békamosolyra nyílt.

– Otthonos!

* * *

Másfél órával később Jennifer a terrárium előtt állva azon töprengett, melyik részébe ültesse az utolsó növényt, amit a hátsó kertből ásott ki. Vizes ingén immár sárfoltok is virítottak. Jobb arcán sárcsík futott végig az orra hegyéig. A terrárium viszont jól nézett ki. A hátsó sarokban egy porcelántál alkotta a medencét. Mellette Barbie és Ken régi kék fotelje terpeszkedett.

Jennifer éppen egy tíz centi széles napernyőt szúrt a helyére, mikor az ajtó kinyílt, és Skippy sétált be.

– Mit csinálsz? – kérdezte.

– Terráriumot – felelte Jennifer bosszúsan, amiért Skippy kopogás nélkül jött be. Ideges is volt, nem tudta, mennyire haragszik még a bátyja a gatyaugy miatt. Kicsit nehéz volt vele, amióta a hatodikat elkezdte.

– Honnan van a béka? – kérdezte Skippy, majd odalépett az asztalhoz, és a markába fogta Buffót.

– Tedd le! – kiáltott rá Jennifer.

– Nyugi, ne izgulj! – felelte Skippy, és a levegőbe emelte Buffót. A fiú markából csak a béka rúgkapáló lába lógott ki alul, felül pedig a békaarca, az állától felfelé. Mintha félelem és düh keveredett volna rajta, ahogy Skippy közelebb emelte magához, hogy alaposabban megvizsgálja.

– Elég jó kis béka – mondta, miközben Buffó rücskös orrát a saját szeplős orrához közelítette. – Mit kérsz érte?

– Semmit! – vágta oda Jennifer, és Buffó után kapott. – Nem eladó!

– Nyugi – vigyorgott Skippy, és a feje fölé emelte Buffót, ahol Jennifer nem érte el. – A mai nap után tartozol nekem. És én azt mondom, hogy ez a béka az *enyém*.

Azzal elindult az ajtó felé, még mindig Buffóval a markában.

– Skippy! – kiáltott Jennifer. – Várj!

A bátyja nem vett róla tudomást. Ám ahogy kifelé tartott a szobából, Buffó furcsa hangot hallatott. Jennifert arra emlékeztette, mint amikor szöveget húznak végig az iskolatáblán.

Skippy megállt, és meglepetten nézett a békára.

– Még sosem hallottam békától ilyen hangot – csodálkozott.

Buffó még egyszer megcsikordult, ezúttal hangosabban. Skippy leejtette, és hátralépett. Buffó, ahogy földet ért,

odakotort Jenniferhez, aki felkapta. A béka dühösen meredt Skippyre a lány kezének menedékéből.

– Ijesztő ez a béka – jelentette ki Skippy, és kezét idegesen a farmeréhez dörzsölte. – Biztos vagy benne, hogy nem beteg?

– Nem beteg, csak különleges – felelte Jennifer. – És nem tudom odaadni, mert kell az egyik házi feladatomhoz.

– Mindegy, akkor is tartozol nekem – mondta Skippy. – Megígérted, hogy befogod a szádat, és senkinek sem mondd el, hogy az én alsógatyámat vetted fel.

– Csak egyvalakinek mondtam el!

– Ha egy lánynak elmondasz valamit, az olyan, mintha az egész világnak elmondanád!

Jennifer méregbe gurult. Tudta, hogy Skippy barátai legalább annyit fecsegnek, mint az ő barátnői, de a mai katasztrófa után nem nagyon mondhatott semmit.

– Bocsánat! – mondta morcosan.

– Ez nem elég. Mondd ki!

– Nem, hadd fizessek most.

– Odaadod a békát?

– Nem!

– Akkor mondd ki!

Skippy már nyúlt Buffóért.

– Mondd ki, vagy enyém a béka!

– Jól van! Tartozom neked!

Skippy arcára olyan vigyor ült ki, amit Jennifer nagyon is jól ismert.

BÉKÁT A BÉKÁNAK

– Oké. Megtarthatod a békucid.

Kiment, és bevágta maga mögött az ajtót.

– Micsoda kellemetlen egy alak! – jegyezte meg Buffó.

– Jaj, maradj már csendben! – torkolta le Jennifer. Aggasztotta a kicsikart ígéret. A „tartozom neked” kimondása szent volt a családjukban, erős kötelezettséget jelentett valamilyen szívesség megtételére, amit bármikor igénybe lehetett venni. És Skippy különösen jól értett ahhoz, hogy megtalálja a lehető legkínosabb módját, hogyan egyenlíttesse ki hűgával a tartozásait.

– Nagyon remélem, hogy érsz ennyit! – dűnnyögte Jennifer, miközben a békát berakta a terráriumba.

Buffó döbbsen fordított hátat, s vonult el az egyik sarokba duzzogni. Jennifer éppen azon tűnődött, hogyan tudná megbékíteni, amikor Brandon jelent meg az ajtajában.

– Játsszunk telefonosat! – mondta, nővére felé nyújtva a piros játéktelefont, amit tőle kapott tavaly születésnapjára.

– Sajnálom, Bran – kezdte Jennifer. – Most éppen nincs időm játszani. Még meg kell...

Jennifer elhallgatott. A kisöccse kezében lévő telefonra meredt. Kis, piros műanyag telefon volt. A gombjaira képregéni figurákat rajzoltak.

És olyasmit csinált, amit eddig soha. Csengett.

3. BESZÉDGYAKORLATOK

Brandon és Jennifer döbbsen meredtek a telefonra.

Újra megcsörrent.

– Nem is tudtam, hogy csörögni is tud! – kiáltotta Brandon boldogan.

Jennifer nem volt annyira elragadtatva. Emlékezett rá, hogy egyszer Skippy magnót tett az ágya alá, és elhitette vele, hogy kísértet jár a szobájában. Úgyhogy megkérdezte:

– Brandon, nem Skippy csinált valamit ezzel a telefonnal, hogy engem beugrasson?

– Nem, becsszóra! – válaszolta Brandon kerek, ártatlan szemekkel.

Brrrr!

Jennifert nem győzte meg teljesen a válasz. Skippy alapvetően négyféle módon viszonyult Brandonhoz:

1. nem vett róla tudomást,
2. piszkálta,
3. szégyentelenül kihasználta,
4. szépen játszott vele.

Bár a „szépen játszott vele” egyértelműen a lista alján szerepelt, Brandon imádta Skippyt, és mindent megtett, hogy a kedvében járjon. Úgyhogy, bár Brandon Jennifert is szerette, Skippy könnyen rá tudta beszélni, hogy segítsen beugratni a nővérét.

Brrrr!

– Fel kéne venni – mondta Brandon, és a kagyló után nyúlt.

– Várj! – kiáltott Jennifer. Idegesen bámult a telefonra. A csörgés egész biztosan valami tréfa, amit az undok bátyja talált ki. Mégis, a világ egyszer már kizökkent a sarkából aznap délután. Mivel beszélő békája már van, az sem olyan elképzelhetetlen, hogy a játék telefon tényleg működik.

Kár, hogy nincs játék üzenetrögzítőnk is, gondolta. Ugyanis nem az zavarta legjobban, hogy csörög a telefon, hanem, hogy *ki lehet a vonal másik végén?* Előfordulhat, hogy Mr. Elives, és így utólag akar még néhány utasítást adni neki. Lehet, hogy vissza akarja kérni a békát. Mindent összevetve, lehet, hogy ez megkönnyebbülés is lenne.

Brrrr!

Minél többet gondolkodott a dolgon, annál biztosabb lett benne, hogy Mr. Elives hívja. Ki más tudna megcsörgetni egy játék telefont?

– Brandon! – kérte. – Add ide a telefont!

Öccse a fejét rázta.

– Az enyém. Én akarom felvenni.

Jennifer habozott. Talán egyszerűbb lenne, ha hagyná, hogy Brandon vegye fel a kagylót, mégis gyávának érezte volna magát.

– Bran, szerintem jobb lenne, ha én venném fel.

A kisfiú makacsul rázta a fejét.

De mindegy is volt: a telefon közben elnémult.

Jennifernek majdnem negyedórájába, sőt még egy jégkrém-re vonatkozó ígéretébe is telt, hogy meggyőzze Brandont, hagyja a telefont a szobájában. Miután Brandon kiment, hogy megnézzze, mit csinál édesapjuk, Buffó a terráriumból kimászott az íróasztalra.

– Miért nem vitted föl a telefont? – vont a kérdőre Jennifert.

– Félttem. Különben is, ha annyira akartad, hogy vegyem fel, miért nem szóltál?

– Vigyázok rá, hogy minél kevesebben tudjanak arról, hogy képes vagyok beszélni.

– Miért?

Buffó vállat vont.

– Az emberek nehezen emésztik meg ezt a képességet. Könnyen megijednek tőle.

Jennifer bólintott; emlékezett rá, ő is mennyire megrémült, amikor Buffó először szólalt meg.

– És mivel a félelemtől az emberek könnyen ellenségessé válnak, inkább nem beszélek sokat.

Jennifer gúnyosan felhorkantott.

– Legalábbis ismeretlenek előtt – tette hozzá Buffó védekezve. – Na mindegy, ha már nem vetted fel a telefont, legalább olvasd el a papírt, amit Elives adott. Alig várom, hogy megtudjam, mit írt rá.

Mióta rádöbrent, hogy Buffó tud beszélni, az események forgatagában Jennifer teljesen el is feledkezett a papírról. Most kihálászta a farmerja zsebéből. A sárga papír zörgött a kezében, ahogy kihajtotta. A lap tetején, középen ez állt díszes felirattal: „Békákról”. A lap alján egy béka képe díszelgett. Elég önteltnek nézett ki.

A cím és a békarajz között kézírásos sorok futottak. Az írás vékony vonalú volt, úgy nézett ki, mintha pókháló borította volna a papírt. Jennifer meglepetésére az üzenet a saját nevével kezdődött. Ettől furcsa érzése támadt, mert biztos volt benne, hogy nem mondta meg a nevét az öregembernek.

Kissé borzongva kezdte olvasni az üzenetet.

BESZÉDGYAKORLATOK

Murdley!

Mostanra már bizonyára rájöttél, hogy a béka, amelyet rád bíztam, rendelkezik a beszéd adományával. Hogy a csendben maradás adományával is rendelkezik-e, az már más kérdés. Gondolom, most, hogy már nincs nálam, sokkal nagyobb nyugalom lesz az üzletemben. Persze én öreg vagyok, és szeretem a nyugalmat. Neked talán tetszeni fog az állandó fecsegése.

Akárhogy is, neked nem szabad kifecsegned a titkát. Vagyis kénytelen vagyok megtiltani, hogy másnak beszélj róla. A világ mostanában rendkívül ellenséges a mágiával szemben. Ha valaki megtudja, miféle teremtményt bíztak a gondjaidra, akár még meg is vádolhatnak, hogy az ördöggel cimborálsz.

És afelől ne legyenek kétségeid, hogy a te gondjaidra bízták, mivel – általam sem ismert okokból – arra kértek, hogy juttassam el hozzád.

Jennifer egy pillanatra abbahagyta az olvasást. „Általam sem ismert okokból.” *Mi a manót jelent ez?*

– Na, mit írt? – kérdezte Buffó türelmetlenül.

Jennifer már majdnem válaszolt, amikor a szeme megakadt az üzenet folytatásán.

A következőket kell tenned:

Először is, ne mondd el a békának, hogy mi áll az üzenetben! Rendkívül kíváncsi, egy kis titokzatosság jót fog tenni

BÉKÁT A BÉKÁNAK

neki. Közöld vele: megtiltottam, hogy felfedd előtte az üzenet tartalmát. Ezt tudomásul fogja venni. Nem fog örülni, de tudomásul veszi.

Másodszor, az engedélyem nélkül senkinek se beszélj a létezéséről! Lehet, hogy a béka elárulja magát: ez ellen semmit sem tehetünk. Te azonban ne kövesd a példáját!

Harmadszor, legyél bölcs, óvatos és éber! Nem tudom, miért küldték Buffót hozzád, de biztos lehetsz benne, hogy valami oka van. Ez az ügy akár veszélyes is lehet.

Negyedszer, emlékezz rá, hogy nem minden az, aminek látszik: a belső nem külső, az utolsóból lehet első, s a legtöbb tükör hazug büvkör.

Sok szerencsét!

S. H. Elives

Ui. Valószínűleg jó, ha tudod: egyenes kérdésre a béka csak az igazat tudja felelni.

Jennifer összehajtotta, és a zsebébe gyúrta a papírt.

– Na, mi van benne? – kérdezte Buffó.

– Nem mondhatom meg.

A béka arcára felháborodás ült ki.

– Ez meg mit jelentsen?

Jennifer vállat vont.

– Mr. Elives megtiltotta, hogy elmondjam.

A béka kettőt pislogott, aztán fel-alá kezdett járkálni a terrárium előtt.

– Micsoda szemtelenség! – motyogta dühösen. – Ha meggondolom, hogy mi mindent tettem érte. És ez a hála! Micsoda szemtelenség! Micsoda szemtelenség ez az öregtől!

Jennifer egy darabig nézte a békát, aztán ismét Brandon telefonjára terelődött a figyelve.

– Szerinted Mr. Elives hívott?

– Ki tudja? – válaszolta Buffó mogorván. – Most, hogy itt vagyok, bármi előfordulhat.

Jennifer pislogott egyet.

– Ezt komolyan gondolod? – kérdezte idegesen.

– Hát persze – felelte Buffó, és a terrárium szélén átugorva visszamászott a helyére. – Miért kérdezed?

– Csak úgy – válaszolta Jennifer, elhallgatva a valódi okot. Mr. Elives üzenetének utóírata szerint „egyenes kérdésre a béka csak az igazat tudja felelni”.

Ha ezt összeveti a béka válaszával: „Most, hogy itt vagyok, bármi előfordulhat”, teljes joggal futkos a hátán a hideg.

Aznap este Jennifer éppen megpróbált elaludni, amikor Buffó felbrekegett:

– Éhes vagyok!

Jennifer nem válaszolt.

– Éhes vagyok! – ismételte a béka, ezúttal hangosabban.

Jennifer fordult egyet, és megpróbált nem venni róla tudomást.

BÉKÁT A BÉKÁNAK

– ENNI KÉREK! – ordította Buffó.

– Maradj csendben! – sziszegte Jennifer. – Felébreszted a szüleimet!

– Jó, de ha éhes vagyok! – ismételte Buffó zsémbesen.

Jennifer sóhajtott.

– Mit kérsz?

– Legyet!

– Ne gusztustalankodj! Különben sincs legyem.

– Akkor jó lesz egy kis nyers hamburgerhús.

Jennifer ismét sóhajtott, kimászott az ágyából, és belebújt a bolyhos nyuszipapucsába. Néhány perc múlva már vissza is ért egy hamburgerrel.

– Köszönöm, drágám – hálálkodott Buffó valami furcsa hangon, miközben Jennifer a terráriumba rakta a húst.

– Hogy nevezted? – kérdezte Jennifer, és elrántotta a kezét.

– Drágámnak – felelte Buffó ugyanazon a furcsa torokhangon. Aztán a lány arckifejezését meglátva, hozzátette: – Ne idegeskedj, nem fogok csókot kérni tőled, hogy megtörd a varázslatot, vagy bármi ilyesmi. *Nem* vagyok elvarázsolt herceg.

Ez mindenképpen megkönnyebbülést jelentett. Jennifer tulajdonképpen egész nap attól tartott, mikor kér tőle csókot a béka. Anélkül, hogy észrevette volna, megtörölte a száját.

– Akkor miért nevezted drágámnak?

BESZÉDGYAKORLATOK

Buffót lelombozta a kérdés.

– Nem ismertél rá?

– Mire kellett volna ráismernem?

– Humphrey Bogart hangjára! Humphrey Bogartot utánoztam, és még csak észre sem vetted! – azzal hátat fordított Jennifernek, miközben tömzsi barna válla kedveszegetten begörnyedt. – Úristen, ez nagyon égő.

– De hát azt sem tudom, ki az a Humphrey Bogart! – értetlenkedett Jennifer.

Buffó hátrapördült.

– Nem ismered Humphrey Bogartot? Hát ez... hát ez...
borzasztó!

– Színész? – Jennifer imádta a mozit. – Jön mostanában új filmje?

– Évtizedek óta halott.

Jennifer állá leesett.

– Akkor meg mit kezdjek vele?

– Ez a baj az amerikai ifúsággal – felelte Buffó, ezúttal teljesen más hangon. – Elfelejtették, hogyan becsüljék meg a múltat.

Jennifer szeme elkerekedett.

– Ezt már felismerem! Az elnök hangja!

– Örülök, hogy *valamit* azért tudsz – mondta Buffó.

– Ne legyél olyan lekezelő! Hogy csinálod?

– Velem született képesség – felelte Buffó magas hangon.

– Beszélő béka vagyok.

Erre még jobban elkerekedett Jennifer szeme.

– Hé, ez az *én* hangom!

Kezét a torkához emelte, mintha meg akart volna győződni róla, megvannak-e a hangszálai.

Buffó ragyogó pofával nézett rá.

– Eltaláltad, kölyök! – utánozta ismét Bogart hangját.

– Mindenkit tudsz utánozni? – kérdezte Jennifer lenyűgözve.

– Mindent és mindenkit. A tigrisem vérfagyasztó, a hiénám egyszerűen remek, a púpos bálnámnak tökéletes a hangfekvése. Ezenkívül közlekedési hangokat, légkalapácsot, láncfűrészst is tudok utánozni. Kíváncsi vagy a Niagara-vízesésre?

– Igen! – kérte Jennifer elbűvölten. – Vagyis nem! Felébrszted a szüleimet!

Buffó vállat vont.

– Akkor majd máskor – mondta saját hangján. – Most pedig végre megeszem a hamburgeremet.

– Jó étvágyat!

– Köszönöm – felelte a béka öntudatosan.

De Jennifer ezt már nem hallotta. Útban az ágya felé egy gondolatot forgatott a fejében: *Vajon tudja-e utánozni Sharra Moncrieffe-et?*

Még akkor is ezen gondolkodott, amikor lecsukódott a szeme. Hamarosan régi, ismerős álmot látott, amelyben ő volt a legszebb lány az osztályban. Szerette ezt az álmot,

BESZÉDGYAKORLATOK

mert fantasztikus érzéssel járt, ugyanakkor gyűlölte is, mert néha olyan életszerű volt, hogy amikor felébredt, és kiment a fürdőszobába, döbbenten látta a saját arcát.

Álmában hallotta, hogy valaki sír. Egy idő után rájött, hogy a hang nem is az álmából jön. Valaki *tényleg* sírt. Kinyitotta a szemét. A szobában sötétség uralkodott.

Még mindig hallotta a sírást.

Eltartott egy percig, amíg rájött, hogy a hang csak Buffótól jöhet.

VARÁNGYOK ÉS EGYEBEK

JENNIFER MURDLEY mindig arra vágyott, hogy szép legyen.

Mr. Elives varázsboltjából meglepő módon mégis egy békával távozik, ami nem éppen a szépség jelképe. Ahogy legnagyobb ellensége fogalmaz: „Békát a békának”.

Ám ez a béka beszélni tud! Mondanivalója pedig olyan kalandba sodorja Jennifert, amelynek során megismerkedik a halhatatlan förmedvényekkel, útja pedig egyenesen a *Végzet Szépségszalomba* vezet..., ahol szembe kell néznie legmélyebb félelmeivel és álmaival.

Ráadásul Buffó csókja sem marad hatástalan... Jennifer Murdley bármit megadna azért, hogy szép legyen. A bármi azonban néha túl magas ár ahhoz, hogy valóban megfizessük.

*Végtelenül szórakoztató... Magával ragadó történet,
telve humorral és bölcsességgel.*

– KIRKUS REVIEWS

Lendületes és vicces. Érdemes elolvasni!

– THE HORN BOOK GUIDE

Tízéves kortól ajánljuk.

Borítógrafika: Tony Diterlizzi